

UFO-KONTAKT

Nr 4, 1999

Organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO)

Innehåll:

	sidor
Till våra läsare	3
Bortförd i tio dagar till en annan planet	4 - 15
Att färdas i rymden	16 - 18
Livet på en plejadisk planet	19 - 20
Det riskfyllda tusenårsskiftet	21 - 22
Annons	23

Omslagsbild: Zeena, en utomjordisk hybrid

Till våra läsare !

Ännu mycket intressantare än att göra UFO-observationer i skyn är givetvis detta att bli ombordtagen på ett utomjordiskt rymdskepp och förd ut i världsrymden. vare sig man bor i Sverige som Ante Jonsson eller i Nya Zeeland som Alec Newald. Den senare fick träffa ett släkte av mycket småväxta varelser med stort huvud och hög intelligens samt en del hybrider, framavlade genom befruktning med spermier från en jordisk man. Här refereras några av hans fantastiska upplevelser i en längre artikel.

Hur det kan göras möjligt att färdas ute i rymden med hjälp av dess fria energi skall vi också gå in på. Tänk om vi kunde lära oss att utnyttja det existerande havet av lättutvunnen energi även här jordytan för våra produktions- och transportändamål i stället för att låta oss plundras av oljemagnaterna!

Så bjuder vi på lite information om livet på en av välsinnade och ofantligt mycket högre utvecklade människor befolkad planet i Plejaderna. Deras civilisation kan tjäna som ett mycket gott föredöme för oss att ta efter, förutsatt förstås att våra hemliga makthavare på Jorden inte lyckas lura på oss sin planerade totalitära Nya Världsordning efter det kommande tusenårsskiftet!

Jag ber att få gratulera er läsare av UFO-KONTAKT till den svåråtkomliga, viktiga och intressanta information den bjuder på, samtidigt som jag vill uttrycka en förhoppning om att ni skall kunna intressera några av era vänner och bekanta att prenumerera på tidskriften, kanske redan före det ödesdigra tusenårsskiftet!

Bortförd i tio dagar till en annan planet!

I boken *"Co-evolution"* (1997) berättar *Alec Newald*, en man från Nya Zeeland, om de märkliga upplevelser han hade med några lyckligtvis välsinnade utomjordingar under en vecka och tre dagar i februari 1989. När den då 40-årige mannen under en bilresa till Auckland på den norra ön körde genom dimman i ett bergspass, skall han plötsligt ha sugits upp i ett UFO för att sedan i sällskap med de andra ombord på rymdskeppet transporteras till deras hemplanet långt borta!

Efter den chockerande upplevelsen att ha förlorat kontrollen över bilen mitt på landsvägen kändes det ett tag, som om han plötsligt hade kastats in i en helt annan verklighet, där hans egen kropp försvunnit ur synfältet precis som bilen. Fastän tyngdlös kunde han förflytta sig över ett golv av något slag, men såg inte sina fötter snudda vid det. En bit därifrån tyckte han sig se några spöklika varelser röra sig åt hans håll, och en av dem verkade ge ett tecken åt honom att följa efter dem.

Han gjorde så, och snart kunde han tydligt se både sin egen och deras kroppar. Förvanansvärt nog var han utan sina kläder, och det såg nästan ut, som om de båda människoliknande varelsena med kvinnliga bröst och könsorgan var lika nakna som han. I själva verket hade de emellertid en plastliknande beläggning eller heltäckande kroppsdräkt i en ljus blågrå färg. Förutom att de var något kortare till växten än han själv, hade de oproportionerligt stora huvuden och ögon men ingen hårväxt någonstans.

Den ena av de båda varelsena gick fram till något som liknade en öppen, rund kur av glas och gav honom ett tecken att gå in i den. När han gjorde så, slöt den sig omkring honom upp till hakan och anpassade sin form efter hans kropp. Samtidigt kom något annat uppifrån och formade sig efter hans huvud. Under processen kände han en sorts koldoft, och när han efteråt tittade ner, hade också han fått en plastliknande, ljus blågrå kroppsdräkt! Hårväxten på kroppen verkade ha försvunnit. Hela plastbeläggningen kändes bara som den egna huden och den gav honom full rörelsefrihet.

En mycket märklig egenskap hos den kropps nära beläggningen var att den möjliggjorde telepatisk kontakt med utomjordingarna, vilket Alec snabbt upptäckte. Den något längre av hans båda kortvuxna kvinnliga vägvisare sände den tanken in i hans huvud, att om han följde efter henne, så skulle hon föra honom till ett ställe, där han kunde få träffa någon annan "från hans egen tidrymd".

Han gjorde som hon ville, och de passerade den ena korridoren efter den andra. Vid den sista korridoren stannade hans följeslagerska upp. Utan att säga något hörbart meddelade hon, att om han önskade träffa en annan människa från Jorden här, så gick det bra för sig. Själv skulle hon strax vara tillbaka med användbara instruktioner från sin väktare. Därefter gick hon vidare och lämnade honom kvar på platsen.

Han gick då ner i korridoren och kom fram till vad som verkade vara en stängd, solid dörr. När han trevade på den, gick handen rätt igenom, och han klev då genom dörren med hela sin kropp! Hade han på något sätt förts upp till en annan vibrationsnivå? Hur som helst, han befann sig nu i ett stort runt rum, där det fanns bord och stolar, alla med mjuka, runda ytor. I borte ändan av rummet stod en kvinna, som tydligen också var en jordmänniska. Med sin ljus blågrå kroppsdräkt såg hon precis lika naken ut som han.

"Välkommen!" var det tydliga men ohörbara budskap som överfördes till honom, när han närmade sig kvinnan. "Var inte orolig, inget otrevligt kommer att hända dig här, tvärtom!" meddelade hon och tillade, fortfarande telepatiskt: "Jag heter Millie." Han försökte svara på vanligt sätt, men kunde inte få fram ett ljud. "Ansträng dig inte, bara tänk det du vill säga!" föreslog hon. Han gjorde så, och strax utspann sig ett telepatiskt samtal mellan dem.

Millie förklarade, att han hade blivit ombordtagen på ett rymdskepp, därför att man visste vem han var och önskade få kontakt med honom. Om det var hans önskan, skulle de föra honom tillbaka till samma plats han blev upptagen från, men det kunde inte ske ännu på några dagar eftersom de redan hunnit lämna Jorden och var på återresa till hemplanet. Närmare besked om den saken skulle han få av en av väktarna - också kallade "de äldre" - vilka förde befälet över rymdskeppet. Själv hade hon valt att stanna hos utomjordingarna och redan varit där så länge, att det var för sent för henne att återvända.

Efter en liten stund kom den nämnde väktaren in till dem, åtföljd av den kvinnliga vägvisaren från förut. Han var mycket liten till växten – endast cirka 1,2 m – med ett stort runt huvud och stora ögon, under vilka huden rynkade sig. Han hade mycket liten mun, nästan ingen näsa och inga urskiljbara öron. På något sätt gjorde denne småväxte gamling ändå ett överväldigande intryck. Det kändes som om det utstrålade energi från honom, och de telepatiska välkomstord han överförde till Alec var mycket klara och tydliga.

Den småväxte presenterade sig som den utnämnde väktaren för den avdelning de befann sig i och uttryckte en förhoppning om att den jordiske besökaren skulle trivas hos dem. Han skulle få tillfälle att inhämta mycken intressant kunskap, innan han bestämde sig för om han ville stanna hos dem eller inte. Ifall han önskade återvända, skulle dock åtminstone en del av den kunskapen dessförinnan avlägsnas. *"Jag har gett Zeena här i uppdrag att ge dig kommunikation och vägledning, tills du kan klara dig på egen hand."* Efter dessa ord gick han sin väg och lämnade mig med kvinnan, som erbjöd sig att visa honom runt på rymdskeppet, sedan han sagt adjö till Millie.

Han kunde givetvis inte göra annat än vad Zeena föreslog och lämnade rummet tillsammans med henne. Först visades han till en liten hytt, där han kunde få sova när han tyckte sig behöva det. Det skulle han dock känna mindre behov av än tidigare, sade hon, allteftersom han drog till sig mer energi och livsstyrka från rymdskeppets kraftförråd. Själv klarade hon sig med en timmes meditation och avkoppling per dygn. När han behövde hennes närvaro, kunde han kalla på henne genom att röra vid en ljuscirkel som fanns på väggen.

Han visades så till ett rekreationsrum, där han senare skulle få träffa andra från sin egen planet samt personal från rymdskeppet, när de hade rast. Där fanns också någon sorts apparat för bildvisning, så att han kunde följa färden genom rymden. Han kände sig plötsligt väldigt trött och bad att få bli förd tillbaka till sovhytten. Det var inte så konstigt, menade hon, eftersom han redan hade varit ombord 36 jordiska timmar, innan han kom in i deras tidrymd. Nu skulle hon bara hämta en näringsrik dryck åt honom, innan de gick ner till sovhytten, och så skedde. När han åter vaknade, fann han henne vid sängkanten och fick veta att han sovit i tolv timmar. Först efter två dygn till skulle de vara framme vid hennes hemplanet.

Ja, den planeten ville han veta något om, tänkte han, och fick omedelbart reda på att den var av ungefär samma storlek som Mars (d.v.s. cirka hälften av Jordens diameter). Men planeten var i dåligt skick och skulle snart bli obeboelig, därför att deras sol var långsamt döende, och de hade svårt att skydda sig för dess skadliga strålning. Hela deras atmosfär höll också på att försvinna. De höll därför utkik efter en annan planet att leva på, Jorden till exempel, om de kunde få komma till den med sina 15 miljoner invånare, i utbyte mot att dela med sig av sin överlägsna teknologi.

Vad Jorden beträffade, så var den på väg att inom en snar framtid omvandlas till en lägre täthetsnivå. Vad menade hon med det? Ja, det skulle han få veta mer om längre fram, men först skulle de gå upp till serveringen bredvid rekreationsrummet, så att han kunde få lite flytande näring. Då han inte kände sig hungrig, fick han veta, att han inte heller skulle komma att behöva någon fast föda, så länge han var hos dem. *"Vi tar bara lite vätska då och då och hämtar det mesta av vår energi från krafterna runt omkring oss med hjälp av rymdskeppets energiväxlare. Det är en av de viktigaste uppgifterna för den kroppsdräkt vi och du själv nu bär!"*

På hans undran, om de aldrig tar av sig kroppsdräkten, fick han beskedet att det inte skedde annat än om den hade blivit skadad och behövde bytas ut. Utan den kunde de inte ta in näring i den form kroppen behövde, och då skulle de inte länge kunna hålla sig vid liv. Själv kunde han alltså klara sig utan fast föda med den här heltäckande kroppsdräkten, som han inte heller behövde ta av sig för att förrätta några naturbehov.

Sedan han fått sin näringsrika dryck uppe i serveringsrummet kunde informationsutbytet fortsätta. Liksom andra utomjordingar hade dessas förfäder besökt vårt solsystem redan för hundratals miljoner år sedan, men vid ett besök för två miljoner år sedan hade de tillsammans med andra rymdresenärer försökt tillverka ett släkte av humanoider på Jorden, vilket till slut ledde till uppkomsten av människan, *homo sapiens*. Det var alltså mera en fråga om genmanipulering än evolution i hävdvunnen mening. Förändringarna var planerade och inte överlämnade åt slumpen! Det såg länge ut som om mänskligheten på Jorden var på god väg att utveckla sig själv i rätt riktning, med alltmer stigande upplysning på en stark andlig grund, menade Zeena.

Men för inte så väldigt länge sedan kom en mäktig styrka ner och gjorde anspråk på att äga och behärska vår planet. Den förde oss bakom ljuset för att kunna få herraväldet över Jorden, och när de hade lyckats med det, ändrade de våra DNA-molekyler på ett sätt som förde oss tusentals år tillbaka i utvecklingen. Vi har ännu inte återhämtat oss, för den nivå vi står på idag utgör endast en bråkdel av vår möjliga utvecklingsnivå.

Den här mörka styrkan, den verkliga upplysningens fiender, behärskar oss än i dag, och om den får som den vill, kommer vi aldrig att kunna återhämta oss, framhöll Zeena. *"Somliga på er planet har rättat in sig efter den mörka styrkan och därigenom vunnit så mycken makt, att de trott sig kunna kontrollera den. Det är givetvis ganska naivt, eftersom dessa främlingar livnär sig på de konflikter, som deras jordiska vasaller anstiftar i sin strävan efter makt och rikedom. Det här kommer att fortsätta så länge det passar den mörka styrkan, för den fruktan, som konflikterna skapar, är just en sådan känslovibration som den lever på."*

Det enklaste sättet att besegra den mörka styrkan, fortsatte Zeena, är att avlägsna fruktan ur våra samhällen. Det skulle svälta ut den, och den skulle tvingas att ge sig iväg någon annanstans för att komma över ett lättare byte. Ända från början har våra samhällen listigt manövrerat in fruktan i våra liv. Redan för länge sedan skrek våra överstepräster ner till folkmassorna om vilken vrede som skulle drabba dem, om de vågade gå emot de allsmäktiga gudarna och bryta deras lagar. Ändå var dessa "gudar" ingenting annat än diverse utomjordingar!

Idag fortsätter man med skrämselpropagandan, och vi har hundra gånger så många lagar som förut. Men det är inte naturens lagar, utan sådana som hittats på av dem som manipulerar oss. Naturens lagar däremot bryter vi dagligen mot, till exempel när vi kalhugger och skövlar stora skogar för ekonomisk vinnings skull eller kör omkring i miljöförorenande bilar, i stället för att utvinna annan tillgänglig energi.

Men vårt släkte står iför ett uppvaknande, och det är nästan starkt nog för att kämpa framgångsrikt och vinna sin berättigade plats i vår galax. De har kommit för att hjälpa och upplysa oss, så att vi kan frigöra oss ur den mörka styrkans grepp, och vi kommer att kunna att uträtta stordåd!

Under den fortsatta resan kunde Zeena förse sin jordiske vän med en hel del ytterligare värdefull information, inte minst om energin. Elektromagnetisk energi, fick han veta, omger och genomtränger de flesta planeter, inklusive Jorden. Den kan utnyttjas som en outtömlig kraftkälla och den är mycket billig att utvinna, vilket mycket enkelt kan ske med hjälp av teknologi som redan finns, men som man på vissa håll försöker undertrycka. Utomjordingarna till exempel utnyttjar denna kraftkälla, när de besöker vår planet.

För att tillgodogöra sig den här energin behövs inte några generatorer eller stationer för vare sig kärnkraft, vattenkraft eller fossila bränslen som kol och olja. Redan uppfinnaren Nikola Tesla visste i början av 1900-talet, att det heller inte behövs några ledningar för att överföra den här kraften, eftersom varje kraftkonsument kunde ha sin egen billiga mottagningsapparat. Kostnaden skulle följaktligen bli minimal, och någon kraftbrist aldrig uppstå!

Zeena berättade också om det fatala misstag, som deras förfäder hade begått en gång i tiden. Hon började med att påminna om den skillnad i vibrationsnivåer, som existerade mellan dem och oss och om hur de vid upphämtningen hade måst höja hans vibrationsnivå, så att han skulle kunna umgås med dem på samma plan. I forntiden hade deras intelligenta vetenskapsmän lärt sig att färdas ute i rymden men ville också behärska konsten att resa i tiden. För att kunna göra detta i den form de önskade, ansåg de det nödvändigt att höja sin egen vibrationsnivå.

Den här förändringen skulle ha kommit naturligt med tiden, men de var otåliga och beslöt att framtvinga en evolution på konstlad väg, något lika besinningslöst som jordiska vetenskapsmäns beslut att börja tillverka atombomber. Vad de försökte göra, var att ändra sin egen existensnivå, från en vanlig tredimensionell verklighet till en fyrdimensionell.

Den senare verkligheten skiljer sig endast obetydligt från den förra, men den är en mjukare och luftigare nivå, där föremål lättare kan blanda sig med varandra och speciellt kroppsformen är mer föränderlig. Det går också lättare att manipulera med tiden i denna domän, och vid tidsresor går det lättare att undvika otrevliga biverkningar på biologiska varelser. Men människor i den fjärde dimensionen behöver också en planet i samma dimension att leva på, och därför måste man också manipulera med den på motsvarande sätt, vilket var precis vad man gjorde.

Den konstlade evolutionen till en högre dimension lyckades emellertid endast till hälften, och den vibrationsnivå de uppnådde låg endast någonstans mitt emellan den tredje och fjärde dimensionen. De hade visserligen löst sina tidsreseproblem, men i stället hamnat i en existensfälla och levde nu i ensamma i en egen värld. Den naturliga evolutionen gick dem förbi, de utvecklades inte längre och kunde bara iakttä, hur andra slakten ändrade täthetsgrad och utvecklades runt omkring dem.

Men inte nog med det. Den konstlade förändringen av deras planets täthetsnivå hade på något sätt förorsakat en obalans beträffande den grad av energi, som deras sol mottog från andra källor. Detta påskyndade i sin tur hastigheten i solens förfall, så att den åldrades snabbare än den borde. De satt nu fast på sin omvandlade planet, med en sol som inte längre fungerade som en livgivande faktor, och de hade ingenstans att ta vägen!

Det var då någon erinrade sig en skön planet i en avlägsen del av kosmos, vilken de skulle kunna ta sig till med hjälp av teknologin för tidsresor. Planeten hade ännu inte nått fjärde dimensionens vibrationsnivå, men studier visade, att detta sannolikt skulle inträffa inom en inte alltför avlägsen framtid. Hur skulle det vara att göra en tidsresa till denna planets avlägsna forntid, för att ta vara på deras ursprungliga DNA, som deras avlägsna förfäder varit med om att få dit? Den speciella genetiska strukturen hade fortfarande några av de infödda på den här planeten, som kallades Terra, d.v.s. Jorden. Om de kunde blanda den med sin egen genstruktur, kunde de kanske överleva på Terra tillräckligt länge för att få vara med om det väntade evolutionära språnget till den fjärde dimensionen och få sina problem lösta!

Zeena fortsatte beskrivningen av sin alltmer ödelagda hemplanet, som drabbats svårt av strålningen från den döende solen och nu till stor del bestod av torra öknar utan vare sig vegetation eller djurliv. Deras vetenskapsmän hade visserligen delvis lyckats skydda atmosfären men den genomträngande skadliga strålningen hade tvingat invånarna till en underjordisk tillvaro.

När hans följeslagerska ägnade sig åt sina övriga uppgifter hade han gott om tid att tillsammans med andra ägna sig åt bildapparaterna i rekreationsrummet. Efter någon tid uppstod ett mycket livligt intresse, när hemplanetens soldök upp. De höll på att närma sig resans mål!

Snart kunde han själv se, att planetens yta dominerades av rödbrunt ökenland, fränsett några mindre svarta hav, och rymdskeppet landade på en bas vid Zeenas relativt stora hemstad mellan öknen och havskusten. Kring ett högt torn och några pyramidliknande byggnader i stadens centrum fanns en väldig massa små, runda hus, utlagda i spiralmönster. På landningsplatsen låg två stora pyramider av kristallliknande struktur med var sin spiralantenn i toppen. I en byggnad på platsen fick den jordiske resenären sin blå-grå kroppsdräkt utbytt mot en annan av guldgul färg. Dessutom förseddes han med åtsittande skyddsglasögon och uppmanades att aldrig titta direkt mot solen.

Zeena hade redan tidigare fått tillstånd att inhysa honom som gäst i sitt hem, och nu skulle de alltså bege sig dit. Färden gick från en sorts station i det automatiserade offentliga transportsystemet, där hyttliknande elektromagnetiska fordon utan hjul på speciella vägar kunde föra dem till målet efter inmatning av koordinaterna för bestämmelseorten. Endast några ögonblick senare var man framme i närheten av hemmet, som han nu skulle gästa några dagar.

De möttes av Zeenas fostermor, en småväxt liten varelse som väntade på dem i ett hjullöst elektromagnetiskt privatfordon med fyra sittplatser. Sedan de presenterats för varandra, gjordes en liten åktur i omgivningen, innan de nådde hemmet. Det var ett runt hus, som man kunde köra in under. När de stigit ur fordonet, kunde han kommunicera med fostermodern på vanligt telepatiskt sätt. Hon var artig och vänlig, och han inbjöds att se sig om i bostaden.

De båda övre våningarna hade man tillträde till genom en spiralformad gång utefter den krökta innerväggen. De tre olika rummen – eller rättare sagt våningarna – var upplysta av något slags ljus, som man inte kunde se varifrån det kom, och möblerna med sina avrundade former tycktes vara gjorda av någon mjuk plast. Det fanns inget kök, men drycker serverades vid ett runt bord på andra våningen med bekväma sittplatser omkring det. Själv fick han sig tilldelat rummet på tredje våningen, där han kunde utnyttja en sovplats vid eventuellt behov.

Under de närmaste dagarna skulle han få rikligt med tillfällen att både göra utflykter i omgivningen och kommunicera med Zeena och hennes vänner. Så fick han till exempel veta lite mer om dessa utomjordingars samhälle.

Redan för landningen hade Zeena talat om för honom, att invånarna i vart och ett av de tre befolkade distrikten i deras ödelagda lilla värld väljer tre medborgare att representera dem i planetens Höga råd. De tre rådsmedlemmarna har alltså befogenheter att fatta alla viktigare beslut för planetens bästa. Vartannat år nyväljs en rådsmedlem i tur och ordning från ett av distrikten, varvid den som suttit längst i rådet avgår och blir allmän uppsyningsman. Städerna styrs på motsvarande sätt.

Vid ett besök i Zeenas hemstad informerades han nu om, att ingenting köps eller säljs för kontanta pengar, även om varor är tillgängliga för påseende i ett slags butiker. Vad man behöver, levereras på beställning efter avdrag från det konto, som varje medborgare får efter sitt deltagande i de offentliga arbetsprojekten, vilka kan omfatta nästan allt inklusive arbetsuppgifter vid rymdfärder.

Tillgodohavandena är sålunda knutna till hederligt och samhällsnyttigt arbete och kan inte uppnås av privilegierade parasiter genom ränteutsugning, spekulation och aktieägarvinster i det oändliga som på Jorden. Det finns dessutom en maximinivå för storleken av kontokrediterna, så att den som vill arbeta extra mycket får göra det gratis. Man undrar hur länge det skall dröja innan vi mediamanipulerade jordmänniskor skall begripa, att det måste sättas rimliga gränser för enskildas innehav av förmögenhet och inkomst?

Samvaron med den utsedda följeslagerskan Zeena var givetvis en fantastisk upplevelse för bortförda jordmänniskan Alec, och det är väl inte för mycket sagt, att verklig vänskap uppstod mellan dem. Men själv var hon en avsiktligt framavlad hybrid mellan människosläktet och detta utomjordiska släkte av småväxta, som hade råkat så illa ut under evolutionens gång. Trots sin höga intelligens var de senares kroppar svaga och deras kärleks- och känsloliv förtvinat. Deras barn frambars inte av mödrar i moderlivet och spädbarnen bortadopterades slumpartat till olika fosterföräldrar.

Zeena var alltså frukten av ett avelsprogram, som utgjorde ett första steg till evolutionens inledande på rätt spår, så att de kunde ta sig ur sitt dilemma. Nästa steg var att befrukta dessa hybrider med riktiga jordmänniskor som Alec, som råkade ha den rätta blodgruppen och också underrättats om detta. Det skulle kunna bli fråga om både samevolution och samvistelse med jordmänniskorna på deras planet!

Vid lämpligt tillfälle ställde därför Zeena på ett älskvärt sätt frågan, om han för sin del ville medverka till genomförandet av detta avelsprogram, underförstått att låta en spermie från honom befrukta ett ägg från henne. Efter fem sekunders eftertanke svarade han ja på frågan och lovade att ställa sig till förfogande. Det återstod nu bara några praktiska detaljer, och sedan han tagit farväl av sin befruktningspartner kunde han åter hämtas upp i rymdskeppet för återfärd till Jorden.

Den guldgula kroppsdräkten byttes nu ut mot en blå-grå, och den skulle han ha på sig under längsta delen av återfärden, för att göra det möjligt för honom att kommunicera telepatiskt med omgivningen och att i sitt förtunnade kroppstillstånd, ta upp behövlig energi. Under de sista 24 timmarna skulle han återföras till det tätare kroppstillståndet, en omvänd procedur i förhållande till den han hade undergått vid upphämtandet!

Eftersom han informerats om att den längsta delen av återfärden skulle företas med hjälp av tidsreseteknologi, vände han sig till en intelligent hybrid bland medresenärerna och fick en del intressanta upplysningar. Att nå en viss bestämmelseort i rymden praktiskt taget omedelbart genom att slunga sig framåt i tiden har vissa fördelar, menade denne, jämfört med att manipulera med tyngdkraften och antimaterien. Vid återresan gäller det bara att bestämma tidpunkten för hemkomsten exakt så långt efter tidpunkten för avresan som motsvarar den reella tid man tillbringat på fjärran ort, annars riskerar man att hamna i en besvärlig situation.

För att förstå det här med tidsresor och transport av materia genom rymden, framhöll informatören, måste man göra klart för sig, att det egentligen inte finns någon solid materia i världsalltet. Allting i hela universum består av små vågor av energi som samtidigt färdas i olika riktningar och förr eller senare stöter ihop med varandra. När så sker, förtätas de vid punkten för sammanstötningen, och om tillräckligt många vågor stöter ihop, så uppstår snart så kallad materia, det vill säga en samling mikrovågor tillräckligt täta för att bli synliga. Materia drar till sig materia, det vill säga dessa små vågor är en form av elektromagnetisk energi som förefaller att färdas i trådliknande linjer eller kraftband. De dras till varandra och utgör en kraft som man kallar gravitation.

Vid bildandet av materia blir vissa delar av den mer sammanpressade än andra, och på det viset uppstår de olika grundämnena i universum. Men om man hejdar och sliter isär de här grundämnena, så finner man, att de återigen inte är något annat än små energivågor utan solid form.

Men nu kommer något överraskande, fortsatte han, för våra studier har visat att de här vågorna från början inte är något annat än en mycket intelligent och kraftfull tankeprocess. Därför är det så viktigt med våra tankar. De förenar sig med universum och gör det till vad det är. Egentligen är universum bara en enda stor tankeprocess, och när medvetet tänkande växer och utvidgar sig, så växer och utvidgar sig universum.

Vad som hände med Alec mot slutet av resan var lika oklart för honom som det hade varit vid upphämtningen. Härtill kom, att minnet av allt det fantastiska han hade upplevt under minst åtta dagar för tillfället helt försvunnit ur hans medvetande. Han fann sig åter sittande i sin bil på väg mot Auckland, som han så småningom nådde fram till i sedvanlig ordning efter vad det verkade. Det var bara det att han efter framkomsten till Auckland snart till sin egen bestörtning upptäckte, att det inte alls var den måndag i mitten av februari 1989, då han hade påbörjat sin planerade tre timmars bilresa, utan en torsdag tio dagar senare!

Vad som hade hänt vid upphämtningen och nedsättningen av jordiske rymdresenären, kan man bara spekulera över. Hade man vid det första tillfället sugit upp honom tillsammans med hans bil, för att vid det andra tillfället sänka ner fordonet och dess förare på landsvägen igen? Eller hade man bara ställt undan bilen någonstans och senare åter placerat honom i den?

I varje fall skulle hans minne så småningom återvända, och det började med en konstig dröm, som kom tillbaka natt efter natt, åtföljd en huvudvärk som väckte honom. Han började skriva ner vad han kom ihåg från drömmen, för att sedan jämföra de nedskrivna brottstyckena med varandra för att få en ledtråd. När han efter ett tag började studera och skriva om sina anteckningar, kändes det som om någon annan förde pennan. Allt började klarna mer och mer, tills det hela utvecklades till en detaljerad och sammanhängande redogörelse för vad han hade varit med om!

Redan före ankomsten till Auckland hade det varit lite krångel med bilens bränsleinsprutning, och under de följande veckorna hade även uppstått problem med det hydrauliska systemet. Han beslöt därför att sälja sitt fordon, men inte långt efter försäljningen fick han besök av två herrar, som uppgav sig komma från departementet för vetenskaplig och industriell forskning och gjorde förfrågningar angående den nyss sålda bilen. De ville veta, var bilen - och han själv - hade befunnit sig den senaste tiden, om den hade kommit i beröring med någon högspänningsledning, om det hade gjorts någon elektronisk svetsning på den nyligen eller om något arbete med systemet för bränsleinsprutning hade utförts.

När han inte kunde tillfredsställa deras nyfikenhet, blev de synbart missbelåtna. De avbröt sitt besök, men lovade att komma tillbaka, när han hade fått tid att dra mig till minnes detaljer beträffande bilen som han kanske hade glömt. På något sätt fick han en känsla av att det var något som inte stämde med den presentation av dem själva som de hade gett. En av de båda, som talade med brittisk överklassaccent, hade visat honom ett identifikationskort med det nyzeeländska departementets stämpel, men på kortets baksida kunde han läsa "Royal Institute for International Affairs", ett av den hemliga världsregeringens huvudorgan!

Trots att han flyttade till en ny bostad utan att lämna någon ny address efter sig, hade de båda besökarna ingen svårighet att spåra upp honom igen, och efter två veckor stod de på hans tröskel, och den här gången avvisade han dem direkt, trots deras hotfulla blickar. Någon dag senare hade man brutit sig in i hans lägenhet och lagt beslag på några av hans papper samt den ena av två kristaller, som han hade upptäckt i bilen efter intermezzot på vägen till Auckland!

Men inte nog med det. Under följande tiden blev han utsatt för regelrätt övervakning och förföljelse. Vid förnyad kontakt lät man honom klart förstå, att man visste en hel del om att han haft att göra med utomjordiska besökare. Vädjande till hans patriotism påstod de, att vad han visste om dessa var viktigt för planetens och hela människosläktets försvar. När inte heller den metoden lyckades, började man förfölja honom med rättsliga medel, och fick honom dömd för att ha sålt vidare några bilar, som han erbjudits att köpa billigt, men som han påstods ha vetat att de hade blivit stulna. Så kan världens makthavare bete sig mot dem som inte vill spela med i deras hemliga agenda!

SUNE HJORTH

Att färdas i rymden

Att det vimlar av bebodda världar i rymden på många ljusårs avstånd från oss, det börjar väl inses och erkännas också av vår jordiska vetenskap. Att intelligenta och vida högre utvecklade varelser besöker oss från dessa avlägsna världar i sina rymdskepp, har däremot åtskilliga av våra vetenskapsmän haft svårt att inse, med tanke de enorma avstånden. Inte kan man väl färdas fortare än ljuset? Jo, det kan man visst det, fick den utvalde kontaktpersonen *Eduard Meier* veta av rymdkvinnan *Semjase*, många miljoner gånger fortare än ljuset till och med. I praktiken spelar alltså avstånden i universum inte någon större roll, bara man förfogar över en tillräckligt avancerad teknologi!

Vad man gör efter uppnådd ljushastighet, är att ofantligt öka denna hastighet genom inkoppling av en annan förflyttningsmetod, som vi skulle kunna kalla *takyondrift* (av det grekiska ordet *takhys*, som betyder snabb). Till skillnad från *krononerna* (d.v.s. bestandsdelar av de strömmar av framåtflytande tid, som uppstår i ett omvandlingsbälte utanför vårt synliga universum) får *takyonerna* tiden att flyta bakåt. De tycks också på något sätt kunna alstras och utnyttjas i plejadiernas rymdskepp.

Inkopplingen av takyondriften innebär att man bryter in i den tidlösa *hyperrymden*, där man kan färdas över ofantliga avstånd utan att praktiskt taget någon tid förflyter alls. Vid ett sådant så kallat *hypersprång* genom det tidlösa *utvidgar sig* för en obetydlig bråkdel av en sekund kroppens och farkostens massor i relation till den ofantligt tilltagande hastigheten, så att man kan tala om ett ögonblicks *avmaterialisering*, omedelbart följd av en *återmaterialisering*.

Nu är det emellertid inte så enkelt, att man bara kan transmitta rymdskeppet till en avlägsen stjärna i ett hypersprång när man vill. Om man vid ögonblicket för transmissionen befinner sig alltför nära en planet, låt oss säga på bara 100 miljoner kilometers avstånd, så riskerar man att dra med sig planeten i det bildade rymdhålet för hypersprånget. Därför måste man se till att inte transmitta före uppnåendet av ett visst säkerhetsavstånd, och detta har beräknats till 153 miljoner kilometer från närmaste himlakropp.

Samma säkerhetsavstånd måste hållas vid målpunkten för transmissionen, så att man med hyperhastighet inte hamnar alltför nära det stjärnsystem man transmittar till och därigenom ställer till med en katastrof på det stället. Strax före målpunkten skall alltså takyondriften vara avkopplad, och får sedan endast användas inom en speciellt åstadkommen *tidlösekanal*, där tiden neutraliserats inom strikta geometriska gränser.

För resor i världsrymden skall enligt uppgift det plejadiska rymdskeppet förutom takyondrift numera också vara utrustat med ett system för *antimateriedrift*. Eftersom energi kan förtätas till både materia och antimateria, är det sålunda möjligt att utnyttja denna polarisering för framdrivning av rymdskepp. I närheten av en planet användes annars framdrivningssystem som *ljusemitteringsdrift* eller *antigravitationsdrift*, varvid hastigheten normalt håller sig betydligt under ljushastighetens nivå och i varje fall aldrig kan överskrida denna. Kemiskt bränsleddrivna farkoster av den typ som användes vid jordiska månfärder på 60-talet är givetvis totalt värdelösa redan för längre resor inom vårt eget solsystem.

Men hur kommer det sig då, att ett elektromagnetiskt strålskepp med för oss otroliga hastigheter kan färdas genom atmosfären utan att vare sig drabbas av någon friktion med luftpartiklarna eller dras ner till marken på grund av gravitationen? Svaret är helt enkelt det, att skeppet omger sig med ett eget kraftfält, som både friktionsfritt avleder luftpartiklarna och frigör det från Jordens tyngdkraft.

Vid antigravitationsdrift tycks jordgravitationen till och med kunna utnyttjas för själva framdrivningen. Den på grund av jordmateriens täthet uppkomna tyngdkraften är nämligen av elektromagnetisk natur och kan under olika omständigheter verka antingen tilldragande eller bortstötande. På något sätt kan tydligen skeppets kraftfält växelverka med planetens, så att en bortstötningseffekt uppstår och kan utnyttjas för framdrivning i önskad riktning.

Det skeppet omgivande kraftfältet kan även ha en annan effekt. Om det aktiveras tillräckligt, avledes inte endast luftpartiklar utan även ljusstrålar. När dessa inte längre kan reflekteras från farkostens yta, blir det osynligt för människoögat. Besättningen behöver sålunda inte riskera att upptäckas och kanske utsättas för beskjutning.

Varifrån utvinnes då ett rymdskepp den energi, som behövs för att åstadkomma en framdrivningseffekt? Jo, i huvudsak rör det sig om utnyttjande av rymdens fria elektroniska energi. Vårt universum är ingalunda tomt, som många föreställer sig, utan fyllt av i många former existerande elektroner, och denna elektroniska energi är inte bara outtömlig utan också utvinningsbar. Ett rymdskepps maskinella system för exempelvis takyondrift grundar sig på utvinning av elektronenergin, och elektronerna i den fria rymden ger också de hållpunkter, som skeppet genom sin egen elektronartade strålning kan bortstöta sig från och därmed förflytta sig genom rymden.

Rymdens fria energi kan givetvis också användas för andra transportmedel än rymdskepp, till exempel svävande transportskivor av den typ som *Ante Jonsson* beskriver i vår gemensamma bok *Fantastiska resor med UFO*. När man tänker på vilken enorm vinst det vore för mänskligheten, om vi kunde ersätta våra bensindrivna, luftförorenande och trafikfarliga bilar med sådana skivor eller andra fordon med elektronisk drift, verkar det närmast förvånande, att vi hittills inte ens kunnat höja oss till den tekniska nivån.

Outtömliga resurser av billig och miljövänlig energi skulle ju kunna ställas till mänsklighetens förfogande inte bara för transportändamål utan också för industriell drift, uppvärmning och belysning med mera, om vi bara lärde oss att utvinna rymdens fria energi. Men detta passar uppenbarligen inte den lilla klicken av superrika oljemagnater, som i strid mot alla vettiga sociala principer fått tillskansa sig äganderätt till några av Jordens viktigare naturtillgångar och därmed enorma profitmöjligheter för egen del. Av det skälet har de av allt att döma utnyttjat sin penningmakt till att stoppa forskare och uppfinnare på den fria energins område.

Enligt vad *Eduard Meier* skrev för några år sedan om ett samtal han haft med den plejadiske befälhavaren *Ptaah*, *Semjases* över 700 år gamle far, är det världsrymdens outtömliga elektronenergi, som också är den livsuppehållande faktorn för alla biologiska varelser och även för andeväsen. Genom vissa elektron-medicinska metoder skulle inte bara varje sjukdom kunna botas, utan även jordmänniskans liv förlängas med flera hundra år!

SUNE HJORTH

Livet på en plejadisk planet

Hur välsinnade utomjordingar har det livet på sina hemplaneter är väl alltid en fråga av stort intresse för oss andligt underutvecklade jordmänniskor, som hittills bara tycks ha ställt till det för oss. En speciellt utvald kontaktperson som schweizaren *Eduard Meier* fick ju bland annat åtskilliga informationer vid personlig kontakt 1975 och följande år med rymdkvinnan *Semjase* från Plejaderna och hennes far *Ptaah*.

Enligt en 1983 av *Robert Shapiro* och *Edouard Mabe* utgiven bok, "Allies" ("Bundsförvanter"), skall *Ptaah* från Plejaderna på telepatisk väg ha besvarat frågor av den senare med hjälp av den förres mediala förmåga. Det gällde inte bara frågan varför plejadierna nu besökte vår planet, vilket sades vara för att hjälpa oss till en utveckling mot en positiv framtid, utan också frågan om hur livet levs i deras samhälle.

Beträffande miljön på hemplaneten meddelades, att de själva hade förmåga att i stor utsträckning påverka den efter eget behag, och de föredrog att det rädde ett soligt och angenämt väder för jännan, utan störtregn, hårdblast och snö. Vegetationen var yppigt grönskande, med ännu fler arter än dem vi har här på Jorden. Det fanns gott om saftiga växter, och de konsumerade gärna frukter av olika slag, exempelvis sådana som påminde om våra meloner och kiwifrukt. Dieten var vegetarisk, och de hade inget behov att förtära köttet av döda djur. Frukter och grönsaker de åt och juicer de drack innehöll alla behövliga näringsämnen. Deras normala levnadsålder uppgick till 173 år, och döden betraktades endast som en mjuk övergång från en fysisk kroppsboning till en annan, mera bekväm än den gamla.

En god levnadsstandard för alla upprätthölls genom en rationell födelsekontroll, som förhindrade överbefolkning. Var och en hade tillgång till en egen familjebostad eller privat bostad, och det i ett hus som aldrig var högre än tre våningar. Alla vuxna som så önskade kunde välja en omtyckt och passande livskamrat att leva ihop med för resten av livet samt skaffa sig avkomma.

Barnen uppfostrades inom familjen och fick uppmärksamhet och välvilja från alla håll under sin uppväxt till mognad. De uppmuntrades att utveckla sina egna förmågor så mycket som möjligt. Genom lekar kunde de lära sig att organisera sitt tänkande på bästa sätt, till exempel genom att pussla samman olika bitar till ett visst mönster. Någon obligatorisk skolgång behövdes inte, eftersom uppfostran och utbildning huvudsakligen sköttes av föräldrarna själva, tills barnen uppnått halvvuxen ålder.

Något ekonomiskt profitsystem, byggt på förvärv av kapital och förmögenhet - med privilegier och orättvisor som resultat - existerade inte. Man producerade och odlade rätt och slätt för att tillgodose hela befolkningens behov, och var och en hjälpte till efter måttet av sin förmåga. Vad livsmedel beträffar, så tillhandahölls de gratis åt alla genom samhällets försorg. Överhuvudtaget fanns det en allmänt utbredd känsla av gemenskap på deras planet. Ingen betraktades som en ovälkommen främling, och en förbipasserande inbjöds gärna till en måltid, om han eller hon var hungrig. Några utslagna utan arbete och bostad fanns det givetvis inte.

Många av deras städer låg under jord, inte på grund av att marken på ytan skulle ha blivit förorenad utan helt enkelt för att ge mer plats där för grönområden och konstnärligt utformade samhällen med byggnader, som på avstånd kunde se ut som stora kristaller eller ymnighetshorn. Någon hoppyttring av miljontals människor i så kallade storstäder med höghus, skyskrapor och slumkvarter förekom självfallet inte.

Vad gäller transport av människor och material, så hade man tillgång till ett bekvämt underjordiskt tunnelbanesystem, men också till svävande elektromagnetiska farkoster av olika slag. Om det bara gällde att uppleva saker och ting på en avlägsen ort, kunde man också utnyttja sin utvecklade förmåga att företa astralresor med andekroppen.

På det hela taget hade man utvecklat förmågor av sådan art, som vi här på Jorden ännu inte har nått upp till, exempelvis förmågan att förflytta föremål med hjälp av toner eller tankekraft. Med kreativa tankar hade de också lyckats skapa en värld, som vi säkert kan se upp till som ett föredöme!

SUNE HJORTH

Det riskfyllda tusenårsskiftet

Att det hemliga brödraskap, som sedan lång tid tillbaka arbetat på att förslava hela mänskligheten under sitt totalitära välde, har en del skumma planer för det kommande tusenårsskiftet, finns det nog tyvärr goda skäl för att anta. Ett tredje framkonspirerat världskrig är givetvis en möjlighet att räkna med, men eftersom ett sådant förmodligen skulle leda till utrotning av miljarder människor, kan det ju hända att välsinnade rymdmänniskor ingriper i syfte att förhindra ett sådant vansinne.

Det tycks också vara så, att den makthungriga internationella finans- och frimurarmaffian har en alternativ metod för det öppna maktövertagandet på sitt program. Enligt vissa uppgifter skall folk nämligen inbillas, att Jorden håller på att invaderas av utomjordingar! Efter många års hemlighållande och bortförklaringar av utomjordingars existens anses i så fall tiden mogen att låta allmänheten ta den på allvar.

Vi kan ju exempelvis tänka på TV-programmet *Arkiv X* och den skrämmande filmen *Independence Day*. Redan år 1938 gjorde man för övrigt ett experiment med en radiosändning i USA, där programledaren *Orson Welles* påstod, att utomjordingar från Mars hade landat med sina farkoster i New Jersey, och strax utbröt på många håll full panik.

Om man avser att utrota all nationell och lokal självstyrelse på Jorden och upprätta en centraliserad global diktatur, med en världsregering, världsbank, världsarmé och världspolis, finns det då något bättre trick än att skrämma folk med falska bevis för att fientligt sinnade utomjordingar har inlett en invasion för att erövra vår planet? Först skapar man med vissa medel ett globalt problem, tills allmänheten reagerar med att "något måste göras", och så börjar exekutiva order om centraliserade maktåtgärder i en "global nödsituation" att utgå från vissa regeringschefer eller generalsekreteraren i FN och säkerhetsrådet.

En av det hemliga brödraskapets mest aktiva agenter, *Henry Kissinger*, klargjorde sin syn på saken vid Bilderberg-gruppens möte 1992 i Evian-les-Bains, Frankrike, enligt en närvarande delegat från Schweiz: "I dag skulle den amerikanska opinionen bli upprörd, om FN-trupper trängde in i Los Angeles för att återställa ordningen, men i morgon kommer man att bli tacksam. Speciellt om man fick veta, att ett hot utifrån rymden - verkligt eller påstått - hotade själva vår existens. Då skulle alla världens folk vädja till världens ledare att befria dem från detta onda." --- "När man ställs inför detta scenario, kommer man att villigt lämna ifrån sig sina individuella rättigheter i utbyte mot att välfärd garanteras dem av Världsregeringen."

För åstadkommande av detta scenario tycks de dolda makthavarna ha bestämt sig för att inom ramen för ett redan utarbetat topphemligt projekt kallat *Bluebeam* med hjälp av avancerad teknologisk utrustning skapa en optisk illusion av en fientlig UFO-invasion! Detta kommer att ge regeringar och FN en förevändning för att proklamera ett globalt undantagstillstånd, och redan stiftade undantagslagar kommer att strängt tillämpas. I USA har i varje fall utfärdats exekutiva "nödförordningar", som ger regeringen rätt att lägga beslag på transportmedel, energianläggningar, media och privatmänniskors hem. Regeringen skall kunna bestämma, var man skall vistas och vad man skall arbeta med. Obekväma personer kan komma att placeras i redan byggda koncentrationsläger!

I den Nya Världsordningen behövs inte de tidigare påhittade sinsemellan antagonistiska världsreligionerna, och de lär komma att ersättas med en enda. Även vid uppnåendet av detta kan projektet *Bluebeam* komma till användning. Med hjälp av samordnade laserstrålande satelliter i olika delar av världen kan man skapa holografiska bilder i skyn av inte bara UFO:n utan också av religiösa kultfigurer som *Jesus*, *Muhammed*, *Buddha* och *Krishna*. Genom både hörbart ljud och lågfrekventa telepatiska vågor som uppfattas direkt av hjärnan bibringas folk uppfattningen, att deras respektive gud talar till dem, och att gamla profetior uppfyllas.

Så smälter de olika kultfigurerna samman till *en* gud, som förklarar för de troende, att de gamla skrifterna har "missförstått" och att feltolkningar av dem har lett till alla dessa religionskrig inom och mellan världens nationer. På det viset kan de gamla religionerna alltså avskaffas till förmån för den Nya Tidsålderns världsreligion!

SUNE HJORTH

Min senaste bok **Rymdmänniskor på Jorden** handlar om den av makthavarna mörklagda utomjordiska närvaron på vår planet, sedd ur ett historiskt perspektiv. De plejadiska rymdvännernas beskrivning av sina nuvarande fina samhällen återges mot bakgrunden av missförhållandena i våra egna på grund maktbegär och vinningslystnad. Att Gamla testamentets "gud" var en härsklysten potentat från en plejadisk utbrytargrupp påpekas också, liksom att den korsfäste profeten från Nasaret var son till en plejadier i huvudgruppen!

Den i Nya testamentet nedsvärtade men faktiskt trofaste lärjungen Judas Iskariots berättelse om **Mästarens lära och liv**, en skrift som upptäckts i vår tid och av mig i andra hand översatts till svenska, utgjorde enligt professor James Deardorff förlagan till Bibelns förfälskade "Evangelium enligt Matteus". Den sensationella skriften finns fortfarande tillgänglig i ett antal exemplar.

Vardera boken kan beställas genom insättning av respektive 160 kr. och 120 kr. på mitt postgirokonto **10 07 85 - 5**.

SUNE HJORTH

SVERIGES UFO- FÖRBUND

I styrelsen:

Sune Hjorth (ordf)

Ivan Jonsson (sekr)

Olof Andersson (kassör)

UFO-KONTAKT

Kvartalstidskrift för studium av fakta angående utomjordiska flygande objekt samt främmande civilisationers närvaro på Jorden både förr och nu, organ för Sveriges UFO-förbund (SUFO).

ISSN 1103-6842

Redaktör och ansvarig utgivare är Sune Hjorth, Box 46, 851 02 Sundsvall, telefon och fax 060-61 33 24.

E-post: sune.hjorth@telia.com

Prenumerationsavgift: 120 kr (övrige Norden 140 kr).

Postgiro: 634 84 27 - 3 (Sveriges UFO-förbund).

Tidigare årgångar kan rekvideras till följande priser per årgång:
-92 /-93: 40 kr, -94 /-95: 60 kr, -96/-97: 80 kr : och -98: 100 kr.

Andreas Ohlsson
Kastrupgatan 6, 4 tr.
16441 KISTA

